ATILIM

Kurucusu: İ.Bilen

Yıl 12, sayı 14 (156)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 15 Temmuz 1985

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

GENEL POLİTİK AF İÇİN ARALIKSIZ SAVAŞ !

F-16 yağmasının içyüzü

RÜŞVET OLAYININ PERDE ARKASINDA CUNTA ÜYESİ TAHSİN ŞAHİNKAYA VAR !

Milliyet gazetesi F-16 dosyasının kapağını araladı. Gazete, F-16 savaş uçaklarını yapan Amerikan General Dynamics silah tekelinin Türkiye'de "forslu kişiler"e 23 milyon dolar rüşvet dağıttığını belirtti. General Dynamics'in Türkiye'deki Bagfaş, İşkur, Gama, Kalebodur gibi şirketlerle bağını tek tek sergiledi. Peki, General Dynamics'le ilişkili bu bir dizi şirketin hepsinde karısı aracılığıyla pay sahibi olan "forslu kişi" kimdir?

Bu kişi, 12 Eylül cuntasının Hava Kuvvetleri Komutanı Tahsin Şahinkaya'dır. Birbuçuk yıldır değişik yayınlarımızda F-16 uçakları konusunda dönen dolapların, geniş çaplı rüşvet ve yolsuzluğun içyüzünü, bu projenin emperyalizme bağımlılığı pekiştirdiğini sık sık kamuoyuna açıkladık. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin yayın organları konuyu geniş olarak ele aldılar, okurlarına duyurdular.

Şahinkaya'nın vurguncu kapitalistlerle ilişkisi, Bandırma'da Hava Taktik Üs Komutanı olarak görev yaptığı yıllara rastlar. 1968-72 yılları arasında tümgeneral olan Şahinkaya, yöredeki işadamlarıyla ilişki kurar. Bunlar, Çanakkale Seramiğin başı İbrahim Bodur ve kısa adı Bagfaş olan Bandırma Gübre fabrikalarının kurucusu Recep Gençer'dir. Kalebodur seramikleriyle tanınan Çanakkale Seramik ile Bagfaş, birbirleriyle sıkı ilişki içinde olan iki firmadır. Bandırma-Erdek yolu üzerindeki Bagfaş tesislerinde fosfattan yapay gübre üretilir. Bagfaş patronu Recep Gençer, aynı yerde kükürtü işleyip sülfirik asit yapacak İşkur adlı bir yeni fabrika kurar. İnşaatın kazı ve tesviye işlerini Şahinkaya, emrindeki askeri birliklere yaptırır.

Şahinkaya, İbrahim Bodur ile Recep Gençer'e "o yıl emekli olmasının ihtimal dahilinde bulunduğunu" söyler ve "istikbalinin teminat altına alınması için bu işadamlarından yardım" rica eder. Hava tümgeneralinin bu ricası adı geçen parababaları tarafından kabul edilir ve generalin eşi Sema Şahinkaya İşkur'a hissedar yapılır. Böylece Şahinkaya, eşi vasıtasıyla İşkur'un 16 kurucu ortağından biri durumuna gelir. (**Gerçek** gazetesi, Ocak 1984)

Şahinkaya ailesinin iş dünyasıyla ilişkileri yalnız bu kadarla kalmaz. Çanakkale Seramiğin patronu İbrahim Bodur da, Sema Şahinkaya'yı Kalebodur'a ortak eder. Bundan sonra Şahinkaya'nın bir kapitalist olarak yükselişiyle ordudaki yükselişi atbaşı gider. Hava Kuvvetleri Komutanı ol-

Arkası 6. sayfada

Faşizme son verecek gücü yaratmak için

SODEP Küçük Kurultayı'nın ve DYP Kongresi'nin ardından, Refah Partisi'nin Kongresi de diktatörlük karşıtı yasal muhalefet partileri arasında belli ortak görüşler çevresinde bir yakınlaşma olduğunu ortaya koydu.

Bugün bu üç parti de, diktatörlüğe karşı çıkıyor, erken seçimlere gidilmesini ve 1982 anayasasının değişmesini istiyor. Ordunun politik yaşama müdahale etmesini kabul etmiyor, "Batı tipi demokrasi"yi savunuyor. IMF dayatmalarına boyun eğilmesine karşı çıkıyor ve çok yönlü, gerçekçi, barışçı bir dış politikadan yana tutum alıyor.

Elbette bu partilerin demokrasi anlayışlarının derinliği, dış politik yaklaşımlarındaki yumuşama yandaşlığının derecesi, ülke ekonomisinin bunalımdan kurtarılması konusundaki yaklaşımları farklıdır. Ayrıca bu partilerin içinde de farklı eğilimler vardır. Ama bütün bunlara karşın, bu partilerin böylesi bir ortak platform çevresinde birleşmeleri ve kendi aralarında bu doğrultuda belli ölçülerde bir işbirliğine yönelmeleri ülkemiz tarihinde yeni bir olgudur ve faşist diktatörlüğü güç duruma sokmaktadır.

Ülkemiz tarihinde başka bir yeni olgu da Sol Birlik'tir. Sol Birlik'in

Arkası 6. sayfada

DİKTATÖRLÜĞÜN SALDIRILARI PÜSKÜRTÜLEBİLİR

Daha önceleri, yaz aylarında, meclisin tatile girmesiyle, "sonbahara buluşmak üzere" burjuva partileri faaliyetlerini tatil eder, ülkede politik nabız büyük ölçüde düşerdi. Ama bu kez öyle olmuyor. Hem de diktatörlüğün yığınları sistemli olarak politika dışı tutma çabalarına karşın. Parlamentodışı burjuva muhalefet partileri aktifliğini sürdürüyor, görüşlerini daha da belirginleştirme yolunda adımlar atıyorlar.

Haziran başında gerçekleştirilen SODEP İstanbul mitinginin yığınsallığı buraya katılanların, sol güçlerin istemlerini savunmada gösterdikleri kararlılık, bunda önemli bir etmen oldu. SODEP'in yaz boyu yapacağı bölgesel örgüt toplantılarının ilkinde, Trabzon'da bir konuşma yapan, SODEP Genel Başkanı İnönü, "Türkiye'de demokrasi tüm kurum ve kurallarıyla işletilmelidir" görüşünü tekrarladı. Karadeniz bölgesinde bir geziye çıkan DYP Genel Başkanı Cindoruk, yaptığı konuşmalarda "Türkiye'de birinci sorun, rejim sorunudur" diyerek, "devlet terörüne karşı çıktıklarını" belirtti. Polis yasasının meclisten çıkarılmasından sonra, SODEP'in yayınladığı bildirideki "bu hükümet antidemokratiktir" görüşüne paralel olarak, Cindoruk, Özal hükümetini demokratik bir hükümet olarak görmediklerini açıkladı. Dışa bağımlılığın reddedildiği, IMF'ye karşı çıkıldığı hareketli bir genel kuruldan sonra seçilen Refah Partisi yetkili organları, yayınladıkları ilk bildiride "inanç ve fikir özgürlüğünü" savundu, "insan haklarına getirilen kısıtlamalara" karşı çıktı. Bütün bunlar Sol Birlik'in "sol güçlerin baştan beri ısrarla savundukları ve Sol Birlik'in önerdiği Demokratik Güçbirliği platformunun omurgasını oluşturan görüşlerin, şimdi giderek belli ölçüde diğer demokrasi güçlerince de dile getirildiğine tanık oluyoruz"(**Sol Birlik** gazetesi, Temmuz 1985) sap-

Arkası 7. sayfada

PARTİMİZİN 65. KURULUŞ YILINDA: DEMOKRATİK TÜRKİYE, DAHA GÜÇLÜ TKP !

LENİNCİ DİSİPLİNİ DAHA DA YÜKSELTMEK İÇİN

5. Kongre'den bu yana geçen süre içinde, partimizin ideolojik, politik, örgütsel her alanda kaydettiği gelişmelere baktığımızda haklı bir kıvanç ve onur duyuyoruz. Bu, en sorumlu düzeylerden taban örgütlere kadar, tüm yoldaşlarımızın, parti üye ve sempatizanlarının özverili çalışmalarının sağladığı bir sonuçtur. Ama bizim gözlerimiz geçmişe değil, çoktan geleceğe, önümüzde uzanan zorlu ve çetin savaş yoluna çevrilidir. Sonu aydınlığa çıkacak bu yolda, düşmanın salvo ateşleri altında kararlı ve emin adımlarla yürüyoruz. Bu da bizim, ancak komünistlerin, toplumu, dünyayı değiştirme görevini omuzlamış olanların duyabileceği o eşsiz duyguyu, devrimci coşkuyu duymamızı sağlıyor. Zaten bu duygu, Marksizm-Leninizm'in değiştirici gücüne duyulan derin inanç değil midir komünisti zorluklar karşısında bükülmez kılan?

Komünist, örgütlü olduğu için ve örgütlü olduğu sürece dünyayı değiştirmedeki rolünü yerine getirebilir. Tek kelimeyle söylemek gerekirse, komünist örgüt demektir. Örgüt ise disiplinle işler. Disiplinli ve merkezi bir örgüt olmadan, yığınları seferber etmek, ülkemizin kaderini değiştirecek gücü oluşturmak, düşmanı altetmek olanaksızdır. Disiplin olmadan, ne kadar doğru olurlarsa olsunlar, ne alınan politik kararlar yığınlara maledilebilir, ne de bunun için zorunlu olan, her koşulda savaşımı sürdürme ve öncülük etme yeteneğindeki örgüt güçlendirilebilir.

Bu bakımdan, disiplin üzerinde ne kadar çok durulsa yeridir. Ama, disiplinin sözünü tekrarlamaktan çok, kendisinin, Leninci disiplinin yaşama geçirilebileceği koşulları geliştirmeye dikkat vermek daha da önemlidir.

Şu untulmamalıdır: Parti, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi temelinde, işçi sınıfı ve emekçi halkın ulusal ve sosyal kurtuluşu için savaşanların bilinçli ve **gönüllü** birliğidir. Disiplinin özünü de **bilinç** ve gönüllülük ilkesi oluşturur. Bu, komünistlerin Leninci disiplinini, kışla disiplininden ayıran temel özelliktir. Çelik disiplin, ancak, düşmanla savaşta bunun gerekliliğine inananlar tarafından yaşama geçirilebilir. Bu da her parti üyesinden, yüksek bir bilinç düzeyi, yüksek bir politik ve parti düzeyi istiyor. Yalnızca alınan kararlara uyulması değil, ama kararların özüne uygun biçimde, tam zamanında ve yaratıcılıkla uygulanması olarak tanımladığımız komünist disiplin için bunlar olmazsa olmaz koşullardır. Bu nedenle, parti üyelerinin Marksizm-Leninizmi daha derinlemesine öğrenmek, parti politikasını özüne uygun kavramak için sürekli çaba içinde olmaları, parti içinde disiplini yükseltmenin koşuludur. Öteyandan bu bilince, Marksizm-Leninizm'in bir eylem kılavuzu olarak benimsenmesiyle, parti politikasını yığınlara maletme süreci içinde, sınıf savaşında aktif yer alınmasıyla ulaşılabilir. Sınıf savaşının gitgelli, inişli, çıkışlı dönemlerinden geçerek pişmek, kadrolara çelik bir parti disiplini için gerekli nitelikleri kazandırır.

Ama bu kendiliğinden bir süreç değildir, olamaz. Örgütlü, kollektif bir çabayı gerektirir. Sağlıklı, kollektif bir **örgüt içi yaşam** olmadan, parti üyeleri politik ve pratik deneylerini özümseyemez, çelik disiplini uygulayacak kadro niteliğine ulaşamazlar. Her parti üyesi, şu ya da bu düzeyde, örgütsel ya da politik, alınan kararların oluşmasına katıldığı ölçüde bu kararlara daha çok sahiplenir. Onları bütün yönleriyle kavrar ve yaşama geçirilmesi için coşkuyla ileri atılır. Parti üyeleri, parti kararlarının oluşmasına kendi örgütleri aracılığıyla katılır. Çalışma disiplinini orada öğrenir, girişimciliğini örgütlü çalışmasında gösterir, sorularını, sorunlarını orada tartışır, eleştiri ve özeleştiri hakkını parti örgütünde kullanır.

Her parti üyesi, bir bakıma partiyi, bağlı olduğu örgütün kendisinde tanır, yaşar. Partiye açıklık, partiye güven ve bağlılık, örgüt içi yaşamda ifadesini bulur, bu ortamda gelişip güçlenir. Partinin kollektivitesini, yoldaşça ilişkileri ve güveni orada duyar, başkalarıyla paylaşır. Ve parti üyesi, görevleri kadar haklarını da kullanmasını parti örgütünde öğrenir. Kısacası, parti tüzüğünün günlük çalışmalarda uygulanması, örgüt içi yaşamda gerçekleşir. Ayrıca sağlıklı bir örgüt içi yaşamı sağlamak, sorumlu düzeydeki yoldaşların olduğu gibi, örgütte yer alan tek tek her üyenin de sorumluluğundadır. Parti her üyesinden olduğu gibi, her üye de partiden sorumludur. Demek ki disiplini yükseltmenin yolu partide örgüt yaşamını yükseltmekten geçer.

Bütün bunların gerçekleştirilmesinin zorunlu bir koşulu, **denetimin** sağlanmasıdır. Denetimin, örgütlerin her işine karışılması, girişimin ve yaratıcılığın önlenmesi olmadığını söylemeye gerek bile yok. Denetim, tüzüğün ruhuna uygun olarak uygulanıp uygulanmadığının doğrulanmasıdır. Bu, yalnızca tüzükteki görevlerin değil, hakların da kullanılıp kullanılmadığını denetlemek demektir. Yalnızca kendisine verilen görevi yerine getiren, partinin her açıdan güçlenmesine katkısını artırmak için sürekli bir çaba içinde olmayan bir üye, bugün partinin bizden istediği disiplini gösteremez. Denetim, en başta üyenin kendi kendini denetlemesidir. Denetim, dar anlamda ele aldığımızda, söz ile eylemin birbirine uymasının denetlenmesi demektir. Alınan kararlara, verilen sözlere ne ölçüde uyulduğunun gözden geçirilmesidir. Bu, politik ya da örgütsel, alınan kararların yaşama geçirilmesini izlemek, aksayan yönlerin ve nedenlerinin zaman geçirilmeden saptanarak düzeltilmesini sağlamak, örgütleri ve üyeleri eğitmek, doğru bir kadro politikası izleyebilmek için zorunludur. Disiplin, denetim olmadan düşünülemez ve partide disiplin dışı örgüt ve üye olamayacağı gibi, denetim dışı örgüt ve üye de bulunamaz.

Haydar Kutlu yoldaş, TKP PB'nun, örgüt sekreterleriyle yaptığı genişletilmiş toplantısında, "amaçladığımız gibi etkili bir politikayı uygulayabilmek için bize bin kat daha yüksek parti disiplini gerekir" diyordu. Şimdi, partimizin her üyesi, Kutlu yoldaşın bu uyarısına, parti disiplinini daha da yükseltmek için, bunun gerekli koşullarını oluşturmada kendi paylarına düşeni daha iyi yerine getirmek için, çabasını kat kat artırarak yanıt verecektir.

Haber ve yazılarınızı aşağıdaki adrese gönderebilirsiniz. Mektuplarınızda kimliğinizi açığa vuran, saklı kalması gereken bilgilere yer vermemelisiniz!
Yazışma adresimiz:

BOX 16 367 S 103 27
Stockholm-İSVEÇ

Batı Berlin Sosyalist Birlik Partisi (SEW) merkez yayın organı Die Wahrheit *gazetesinin 6-7 Temmuz tarihleri arasında yapılan basın şenliğine* Atılım *ve* Sol Birlik *gazetesi, birer sergiyle katıldılar. Şenlik günü yayınlanan* Die Wahrheit *gazetesinde, TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşla yapılan geniş bir röportaj yayınlandı.*

SOSYAL EKONOMİK GELİŞMEYİ HIZLANDIRMA STRATEJİSİ

Sovyet emekçileri, SBKP MK'nin Nisan 1985 Plenumu tarafından hazırlanan sosyal-ekonomik gelişmeyi hızlandırma stratejisini yaşama geçirmek için kolları sıvadılar. Birçok alanda aynı anda yürütülen bu atılım, Sovyet halkının istemleri ve gereksinimleriyle tam bir uyum içindedir. Bu nedenle Partinin 27. Kongreye hazırlık çalışmaları, buna bağlı fikir, girişim ve planları Sovyet emekçileri tarafından coşkuyla destekleniyor. Sovyetler Birliği'ni, oradaki gelişmeleri insanlığın yüzlerce yıllık umutlarının cisimleşmesi olarak gören ilerici dünya kamuoyunda bu atılım büyük bir ilgi uyandırıyor.

11-12 Haziran 1985'de Moskova'da "bilimsel-teknik ilerlemenin sorunları üzerine" bir danışma toplantısı yapıldı. 27 Haziranda SBKP MK Genel Sekreteri M.Gorbaçov yoldaş, Ukrayna'nın sanayi merkezlerinden Dnepropetrovsk'daki "G.I.Petrovski" metalürji fabrikası işçileriyle bir toplantı yaptı. Her iki toplantıda da Gorbaçov yoldaş, ekonomik alandaki ve yönetimsel alanlardaki eksiklikleri büyük bir açıklıkla dile getirdi. Danışma toplantısında şöyle dedi: "... 70'li yılların başından beri ekonomik gelişmede belli zorlukların hissedildiğini görmek gerekir. Bunun başlıca nedeni, bizlerin, yatırım politikasının, yönetim biçim ve yöntemlerinin, ekonomik faaliyete egemen olan anlayışın değiştirilmesi konusunda zamanında kararlılık göstermemesidir. Partinin ve tüm halkın olumsuz eğilimleri gidermek, daha iyiye doğru belirleyici dönüşümü gerçekleştirmek görevi oluşmuştur." Yalnızca bu açık ve kesin saptama bile sosyalizmin yaratıcı olanaklarını ve dinamizmini kanıtlamaya yetiyor. Neden? Bunun yanıtını bizzat öne konan hedefler veriyor.

Neler yapılacak?

SBKP MK'nin 1985 Nisan Plenumu, ana hedefi şöyle formüle etti: Bilimsel-teknik ilerleme temelinde sosyal-ekonomik gelişmeyi hızlandırma stratejisi. Sovyet ekonomisinin büyüme hızının yetersiz olduğu, bunun önemli ölçüde artırılması gerektiğinden yola çıkan bu program, ekonomideki kimi oransızlıklara, ekonomik aygıttaki eksikliklere, tarımın ve hizmet sektörünün geride kalmasına, kol emeği ile vasıfsız emek oranının hâlâ yüksek olmasına ve benzeri olgulara kökten son verilmesini öngörüyor. Daha somut ifade edilirse, hedefler şunlardır: Ekonomide yoğunlaşmaya doğru bir dönüşümü sağlamak. Üretim verimliliğini artırmak. Fabrika ve işletmeleri yenileştirmek ve tüm ekonomik yönetim sistemini kökten değiştirmek. Teknolojilerde devrim. Bilimsel-teknik ilerlemenin sonuçlarının en kısa zamanda üretim alanında uygulanması. En yüksek verimliliği sağlayacak teknolojik sistemlere geçilmesi. Bu amaçla işçilerin, emekçilerin yeniden eğitiminin sağlanması. Eğitim sisteminin bu hedeflere yönelik olarak düzenlenmesi. Kaynaklarda tasarruf ve tasarrufu sağlayan teknolojilerin devreye sokulması.

Gorbaçov yoldaş, metalürji işçilerine, bütün bu uygulama ve önlemlerin planlama sisteminin iyileştirilmesini gerektirdiğini, daha enerjik etkin bir çalışmayı zorunlu kıldığını söyledi. SSCB Devlet Planlama Komitesi'nin ekonomide alınacak sonuçlar üzerindeki sorumluluğunun artırıldığını, benzer dal gruplarının yönetimi için organlar kurulması gerektiğini bildirorganlarkurulması gerektiğini bildirdi. Bu çalışmaların tarım-sanayi kompbaşlatılacağını duyurdu. Bakanlıkların rollerinde ve sorumluluklarında değişiklikler yapılması gerektiğini, tüm dikkatin ülkenin ve halkın ihtiyaçlarının en yüksek kalitede mallar ile karşılanmasına yöneltileceğini açıkladı. En ileri teknolojide üretim yapmanın emek kollektifleri için özendirici kılınacağını vurguladı. Maddi teşviklerin artırılacağını bildirdi. Işletmelerin özerklik ve sorumluluklarının artırılacağını, sanayi fiyatlari sisteminin mükemmelleştirileceğini belirtti. Tüm bürokratik engellerin kaldırılması gerektiğini söyledi. Ihracata yönelik üretimin güçlendirilmesinin, ithalatta uluslararası işbölümünün yararlarının değerlendirilmesinin zorunlu olduğuna değindi. Ekonomik Yardımlaşma Konseyi'nin potansiyelini vurguladı.

Bütün bunlar, öngörülen hedefin salt bir ekonomik büyüme olmadığını gösteriyor. Sosyalizmin üstünlüğü de işte buradan kaynaklanıyor. Sosyalizmde tüm faaliyetlerin amacı tektir: Ülkenin efendisi olan emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek. Halkın refah düzeyini yükseltmek.

Kim yapacak?
Partinin işlevi ne olacak?

Son derece gergin ve özverili bir çalışma temposunu gerektiren bu hedeflere varılmasında belirleyici olan kimdir? Gorbaçov yoldaş metalürji işçileriyle toplantıda bu soruya yanıt olarak Lenin'in şu sözlerini gösterdi: "Yaşayan, yaratıcı sosyalizm bizzat halk yığınlarının eseridir."

Partinin en başta işçi sınıfına güvendiğini, Lenin'in komünistlere bunu öğrettiğini belirten Gorbaçov yoldaş, şöyle dedi: "Işçi sınıfının dev politik deneyimi, ideolojisi, yüksek bilinci, iradesi, disiplini, eksiklikler karşısınproleter uzlaşmazlığı, sosyal adalet duygusu tüm toplumumuzu örgütleyip birleştiriyor, güvenle ve iyimserlikle ilerlememizi sağlıyor. Metalürjist yoldaşlar, Parti işçi sınıfının öncü rolüne, onun güvenine ve desteğine büyük değer biçiyor, Parti, gelecekte de işçi sınıfı ile bağlarını pekiştirmek için herşeyi yapacaktır."

MK'nin işçi sınıfının, kollektifçi köylülerin ve halk aydınlarının ekonomik gelişmeyi hızlandırma çizgisini büyük bir enerjiyle yaşama geçireceklerine inandığını kaydeden Gorbaçov yoldaş Moskova'daki danışma toplantısında, Sovyet halkının, çetin görevler gerçekleştirme, dönüm noktalarını

Arkası 7. sayfada

SSCB Yüksek Sovyet Predizyumu Başkanlığına Gromiko yoldaş seçildi

Yüksek Sovyet'in 2 Temmuz 1985 günlü toplantısında SBKP MK PB üyesi Gromiko yoldaşı devlet başkanlığı görevine SBKP MK Genel Sekreteri M.Gorbaçov yoldaş önerdi. Aynı toplantıda, Gromiko yoldaştan boşalan SSCB Dışişleri Bakanlığı görevine SBKP MK PB üyesi Eduard Şevardnadze yoldaş seçildi.

TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaş, bu sorumlu göreve seçilmesi nedeniyle Gromiko yoldaşa gönderdiği mesajda özetle şöyle dedi:

"Genç yaşınızdan bu yana SBKP'nin sıralarında Lenin'in ülkesini geliştirip güçlendirmek yolunda örnek bir ardıcılık ve ilkesellikle çalışıyorsunuz. 28 yıllık SSCB Dışişleri Bakanlığı göreviniz boyunca Leninci barış içinde yanyana yaşama politikasının uygulanmasında, SSCB'nin dünya çapında saygınlığının artmasında değerli katkılarda bulundunuz. Türkiye komünistleri Sizin dünya barışının korunması, SBKP'nin ve SSCB'nin bu alandaki girişimlerinin oluşturulması yolundaki çabalarınıza büyük bir değer biçiyor. Bu yoldaki çabalarınız Türkiye halkının barışçı geleceğinin çıkarlarını da yansıtıyor.

"Türkiye Komünist Partisi, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da Türk-Sovyet ilişkilerinin barış içinde yanyana yaşama, karşılıklı yarar ve eşitlik ilkeleri temelinde gelişmesi için vargücüyle çalışacaktır."

TESLİM OLMAYANLAR...

Beş yıla, on yıla değil, idama hükümlüydüler. Apoletli bir yargıç kalemi kırmış, sonra kırık kalemlerle dolu çekmeceye fırlatıp atmıştı. Şimdi onlar küçük hücrelerinde, tecritte, nefe alan dünyayı duymaya, tecrite inat haber almaya, öğrenmeye, yurt ve dünya hakkında düşünmeye, sürüp giden kavganın dışında kalmamaya, diktatörün "asmayıp da ne yapacağız, ömür boyu besleyecek miyiz?" sözlerine inat, yaşamaya çalışıyorlardı. Yaşamaya! Ama "yaşamaya" değil.

Oysa diktatör çok kısa bir süre önce onlara "yaşamanın" kapılarını açmıştı. "Konuşun, arkadaşlarınızı, dostlarınızı ele verin, inançlarınızı yere çalın, ruhunuzu dört duvarın içinde bırakın ve 'yaşamaya' koşun, dışarıda 'özgür' olacaksınız. Dışarıda ruhsuz ve gölgesiz, ama olsun, 'yaşayacaksınız'."

Bu çağrıya ikircimsiz "Hayır" dediler. Örneğin Ankara'da bir sıkıyönetim mahkemesinde Kurtuluş örgütü lideri olarak yargılanan ve idama mahkum edilen Mustafa Kaçaroğlu, kararı gülümseyerek dinledi. Apoletli yargıç kararı şöyle yazdırmıştı: "Sanık savunması sırasında herhangi bir pişmanlık duymadığını belirttiğinden cezada bir indirim yapılmasına gerek görülmemiştir." Kaçaroğlu Mustafa gülümsedi. Pişman olmak! Ülkenin bağımsızlığı için, demokrasi için, sosyalizm için savaştığına mı pişman olacak? Uğruna savaştığı amaçlar doğruluklarını, uğrunda savaşılmaya değer amaçlar olduklarını her geçen gün yüz kere, bin kere kanıtlarken, Kaçaroğlu o amaçların yüceliğini duyarken pişman olmak da ne demek olacaktı ki? Yeniden aynı yolun başına dönse, daha gencecik bir delikanlı olsa, mücadele yolundan, aynı inançla, belki daha bilgili, belki daha az hatayla yeniden yürüyecekti. Ama pişman olmak? Şu yargıç, onun arkasındaki general, Çankaya'daki diktatör insanları, halkı hele bizim halkımızı ne kadar az tanıyorlar.

Hücresine döndü.

Bir, iki, üç, beş değil, çoktular. Yüzlerle anılıyordu adları.

İdama hükümlüydüler. Beş yıla, on yıla, ömür boyu zindana değil, idama hükümlüydüler. Diktatörün çağrısını, yağlı şişman başbakanının yasasını ellerinin tersiyle iterek, ne kadarsa, ömürlerinden geride kalanı yaşamaya koyuldular. Komşu hücreden, kalın duvarların engel olamadığı sıcak, içten, gümrah kahkahalar geliyordu. Hücredeki yüzündeki henüz nedensiz gülme isteğini gizlemeden duvara vurdu. Öteki hücredeki idam hükümlüsü kahkahalarını kesmeden yanıtladı soruyu. Aziz Nesin okuyordu. Hangi hikayeyi mi? Bu soruyu da yanıtladı. Nedensiz gülme isteği kahkahaya dönüştü. O da okumaya başladı. Cümleleri anımsayarak, en çok da hikayeyi, en çok da hikayedeki neşeyi, kara mizahı, yaşama sevincini duyarak okudu. Kahkahaları hücreleri sardı. Güneşten, sıcak bir yaz gününden, insanlardan, çiçeklerden, bütün sevdiklerinden uzaktaki bu hücrede bütün bunların hepsi, güneş sıcaklık, en çok sevdikleri çiçekler ve bütün sevdikleri hücreye doldular.

Soru gelip kendini sorduruyor. Bu hücrelerden, tecrit hücrelerinden çıkıyor, sokaklardan geçiyor, ağaçların yapraklarına değiyor, herkesin kulağında çınlıyor: Kim kazanacak?

Nedir idam hükümlüsünü böyle yaşatan, yaşama bağlayan? Ya peki canlı kalmayı seçen ama gölgesini ve ruhunu orada duvarların arkasında bırakıp çıkanın sahip olamadığı şey nedir?

Kim kazanacak? Yağlı şişman yüzüyle televizyona sığmayan başbakan, ölüm korkusu çoktan yüzüne vurmuş diktatör mü? Yoksa? Yanıt, tarladan, topraktan, sudan, süzülen yağmurdan, çiğden çimenden, tezgahtan, alandan, sıradan, sokaktan, hücreden, işçi emekçi semtlerinden geliyor.

"Biz kazanacağız!"

EKONOMİ VE DEMOKRASİ

•Doğan DİNÇ

1984 yılı bütçesine ilişkin resmi rakamlar nihayet gün ışığı gördüler. Bu rakamlara göre 1984 bütçesi 918 milyar lira açık verdi (**Atılım**'ın 1984 Aralık sayısında 1984 yılı bütçe açığı bir trilyona yakındır demiştik). 1985 yılı bütçesi ise 1,5 trilyondan daha büyük bir açığa doğru kararlı bir şekilde ilerliyor. Gerçi Özal hükümetinin uzmanları açık konusundaki öngörüleri gerçekçi bulmuyorlar, vergi gelirlerinin bu yıl tahminleri aşacağını belirtiyorlar ama ne geçen yılların verileri ne de ilk altı ayın rakamları onları doğruluyor. 1984'te vergi gelirleriyle bütçe harcamalarının ancak %63,5'i karşılanabildi. Bu oran önceki yıllarda % 76-83 dolaylarındaydı. Grafik 1980'lerden bu yana vergi gelirlerinde ekonomik politikayla tutarlı bir azalmanın sözkonusu olduğunu gösteriyor. Bu düşüşün kaynağı, en başta parababalarından alınan vergilerin giderek azalmasıdır.

Bütçe açıkları üzerinde durmayı sürdürelim. 1984 yılı bütçesinin açıkları nasıl kapatıldı? Açığın kapatılması için 284 milyar liralık hazine bonosu, 195 milyar liralık devlet tahvili kullanıldı. Ayrıca dış borçlardan 337 milyar lira da bütçe açığının kapatılması için harcandı. Kısacası Özal hükümeti borcu borçla kapattı. Bir başka deyişle 1985 yılına erteledi. 1985 yılında bütçe açığının ne olacağını araştıranlar 1984'ten devredilen bu kamburu dikkate almak zorundalar. 1985 yılının ilk altı ayının bilgileri, açığın 1,5 trilyonu aşmaya doğru gittiğini açıklıkla ortaya koyuyor.

Borcu borçla kapatma yöntemi yalnız bütçe açıkları için değil, tüm iç ve dış borçlar için sözkonusudur. Bu yıl yalnızca dış borçların vadesi gelen faizleri 2 milyar dolar kadar tutuyor. Özal hükümeti şimdi yana yakıla artık gittikçe vadeleri kısalan yeni dış borç peşine düşmek zorunda. Ekonominin paslı tekerleri için değil, borçların ödenmesi için borç aramak zorunda. Bu kısırdöngü uluslararası emperyalist kuruluşların, örneğin, Dünya Bankası'nın belgelerinde de saptanıyor. Dünya Bankası yıllık raporunda Türkiye aldığı borçları, borç ödemek için ve bütçe açıklarını kapatmak için kullanan kötü örnekler arasında sayıldı.

Ama Özal yöntemlerinde ısrarlıdır. Nasıl iç borçları ödemek için geçen yıl "köprü satıyorum, hazine bonosu, devlet tahvili satıyorum" diye ortaya çıktıysa, bu yıl da "Oymapınara gelin, ikinci köprüye gelin" diye bağırmak zorunda. İç borç dış borç sarmalı fena sarıyor. Özal hükümeti ülke ekonomisini içine soktukları batakta hızla yaklaşan halk ve ülkenin geleceği açısından tehlikeli bir girdaba doğru sürüklüyorlar.

Özal hükümetinin son aldığı kararlar da gidilen yolun ne biçim bir yol olduğunu gösteren türden kararlardır. Bu kararlar içinde en çarpıcısı kuşku yok döviz kurlarının bundan böyle bankalar tarafında serbestçe saptanmasına izin verilmesi kararıdır. Bu karar, Özal'ın 1981 yılında IMF'nin yüksek oranlı devalüasyon istemini, döviz kurlarının hergün saptanması yöntemiyle karşılanması kararının doğal bir devamıdır. 1982 yılında döviz kurlarının günlük saptanması yöntemiyle 3 yılda bir dolar 550 lira sınırına geldi dayandı. Ama IMF yüksek oranlı devalüasyon istemini yineliyor. Stand-by'sız sonuçlanan son görüşmelerin gündem maddelerinden birisi de buydu. Şimdi Özal hükümeti, IMF'nin bu isteğini kendine özgü bir yöntemle yerine getiriyor. Bu karar, döviz kurunun bankalarca saptanması kararı, hem IMF'nin yüksek oranlı devalüasyon isteklerine yanıttır (Çünkü kıt dövizi çekmek için başkalarının girişeceği rekabet, TL'nin değerini kaçınılmaz olarak düşürecektir) hem de Özal'ın yüklendiği misyonun gereklerindendir. Türk parasını koruma mevzuatını adım adım yokeden Özel şimdi konvertibiliteden boşuna sözetmiyor.

Görüntüler gerçeği yansıtmıyor. Konvertibilite (paranın değerinin uluslararası piyasalarda serbestçe oluşması, böylece uluslararası planda kullanılabilir para haline gelmesi) ancak sağlam bir üretim-yatırım alt ya-

Arkası 7. sayfada

DİKTATÖRLÜĞÜN "GÜVENİLİR KİŞİ"LERİ

S.Y.-D.N./Diyarbakır

Diktatörlüğün "Güvenilir kişilere silah dağıtma" uygulaması çerçevesinde Kürt köylülerine yönelik bozguncu faaliyet ve tehditlerde yoğunluk gözleniyor. Lice'de İlçe Jandarma Karakolu Komutanı yüzbaşı, muhtar ve ihtiyar heyeti üyeleriyle toplantılar düzenliyor, her köyden silahlandırılmak üzere üç-beş kişi bulunmasını emrediyor. Bu isteğinin karşılanmasının güç olduğunu söyleyerek yerine getirmeyen muhtar ve heyet üyeleri tehdit ediliyor, dövülüyor, gözaltına alınıyor.

Aynı amaçlar doğrultusunda yörede halkın dini inançları sömürülüyor, aşiretler ve aileler arasındaki kan davaları körükleniyor, küllenmiş olanların alevlendirilmesi için oyunlara başvuruluyor. Devletle olan bağlarını güçlendirmek için ağa, şeyh ve beylere yeni ayrıcalıklar sunuluyor. Silvan'ın Hêlin (Yuva) ve Ferhant (Kayadere) köylerinde toprakağası Sadun Azizoğlu'nun tüm hazine arazisini kendi üzerine tapulamasına gözyumuldu. Tümüyle topraksız olan, bundan böyle hazine arazilerini de hiç kullanamayacak olan Kürt köylülerinin tepkileri devlet terörü ile bastırıldı. Sadun Ağa'nın silahlı adamlarını kanatları altına alarak köylüye saldıran jandarma birlikleri bir çoğunu tutukladı, bir çoğunu dayaktan geçirdi. Ardından aynı köylüleri yöreden sürmek için, Sadun Ağa'nın silahlı adamları, yine jandarma desteğinde bu köylülerin evlerini yıktılar. Bu arada emniyet yetkilileri de bugüne dek ağaların silahtarlığını yapan kiralık katilleri "güvenilir kişi" diye devlet adına silahlandırmaya, yoksul Kürt köylülerinin üzerine sürmeye başladılar.

Tüm bu olayları yakından izleyen halkın kaygısı artıyor. Silvan esnafının yaptığı gibi kimi yerlerde devletin "güvenilir kişi" diye silahlandırdığı kişiler protesto ediliyor. Silvan'da yoksul köylülere jandarmalarla birlikte saldıranlara lokantalarda yemek, çayhanelerde çay verilmiyor.

Bir temel atma töreni

Ulvi Dağdeviren/Eskişehir

Belediye hopörlöründen sürekli anons yapılıyor. Kulak kabartıyorum. "Uçak Motoru Fabrikasının temel atma törenine halkımız davet ediliyor". Otobüsler tören yerine halkı ücretsiz götürüp getirecekmiş.

Günlerdir F-16 uçaklarının motor fabrikasının temel atma törenine Cumhurbaşkanı, Başbakan, Milli Savunma Bakanı, Devlet Bakanı Cemel Büyükbaş ve diğerlerinin de katılacağı gerek basın, gerek resmi kanallarla duyuruluyor.

Yaz tatilinde tören katması için en az 30 öğrenci bulması gereken müdürleri kara kara düşünüyor. Resmi daire müdür ve yardımcıları, memurları zorunlu törene katılıyor. Bugün resmi dairelerde işi olanlar yandı. Çünkü herkes tören yerine götürülmüş.

Evren'in temel atma töreninden önce saat 11.00'deki vilayet önündeki konuşmasına ancak 3-5 yüz kişi getirebildikleri için ilgililer telaşa kapılmış olsalar gerek.

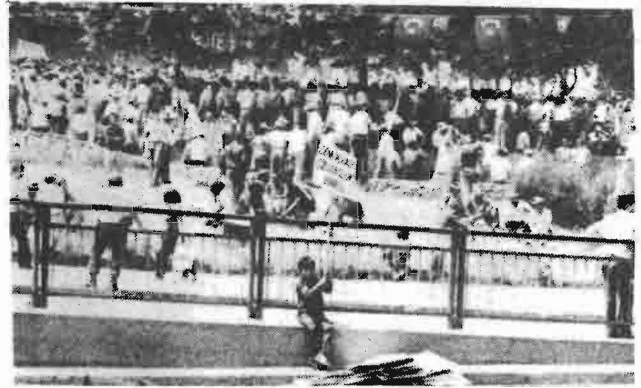
Saat 14.30. Çarşıdan evine gitmek için belediye otobüslerine binenler başka yerlere götürüldüğünü anlayınca şoförler "Kalabalık olmazsak Evren Paşa kızar. Sizi Muttalip çayırına uçak fabrikasının temelini atmaya götürüyoruz" diyorlar. Bağrışmaların, küfürlerin ardı arkası kesilmiyor. Hemen çağrışım yapıyor. MHP'li Gün Sazak öldürüldüğünde, cenaze töreninde yapay bir kalabalık sağlamak amacıyla evlerine gitmekte olan halk da Sazak köyüne faşistlerce aynı şekilde götürülmüştü.

Tören yerinde otobüsten indik. Tören alanı adım başı asker ve polisle kuşatılmış. Sivil polisler halkın arasında cirit atıyor. Olağanüstü güvenlik önlemleri herkes tarafından seziliyor. Beş yıldır halk için çalıştıklarını söyleyenler, biraz sonra da konuşaca olanlar! Acaba kimden bu kadar çok korkuyorlar? Alandaki resmi araçların sayısı oldukça fazla. İlçelerden de belediye otobüsleri ile insanlar getirilmiş olmasına karşın ancak 2-3 bin kişi toplanabilmiş. Isteksizce havaya kaldırılan "Hoş geldiniz" yazılı üç pankart görüyorum.

Saat 15.30. Program okunuyor. Başbakan Özal ve Evren en son konuşacaklar. Otobüsle getirildiğimiz yola bakıyorum. Yığın yığın insan tüm engellemelere rağmen töreni izlemeden alanı terkediyor. Kimisinin elinde filesi, kimisinin kucağında körp çocuğu var. Bu isanlarımızın içinden geçenleri seziyorum. Birisi sanki yüksek sesle haykırıyor: "Savaş uçağı değil, iş, ekmek, özgürlük istiyoruz." Bir diğeri "F-16'dan yediğiniz rüşvetlerin günü gelir hesabı sorulur" diye haykırmak istiyor.

Kürsüde General Elektrik'in temsilcisi, ABD'nin halkımızın kanını nasıl emeceğini Ingilizce anlatırken öfkeyle alanı terkeden insanlarımız karşıdan "Bağımsız Türkiye" diye ortalığı inletmek istiyor.

9 HAZİRAN SARAÇHANE MİTİNGİ

Mitinge sokulmayan pankartlar- İstanbul, Atılım-Özel

SODEP'in 9 Haziran 1985 günü İstanbul Saraçhane'de düzenlediği miting onbinlerin istemlerini haykırdığı coşkulu bir gösteri oldu. Bu mitinge katılan emekçilerden, gençlerden **ATILIM**'a çok sayıda mektup geldi. Aşağıya aldığımız bölümler, bu mektuplarda öne çıkan duygu ve düşünceleri özetliyor:

"TKP'nin Sesi radyosundan da duyduktan sonra, mitinge tanıdığım herkesi getirmek için faaliyete geçtim. Mahallemdeki kadınlara, çevreme anlattım. Mitingimiz daha Ataköy'den başladı. Kamyon, minibüs, otobüs, taksi, 25-30 araç konvoy halinde gidiyorduk. Avcılar'dan K.Çekmece'den, Koca Sinan'dan, Sefaköy'den gelen konvoylarla Bakırköy caddesinde buluştuk; inip halaylar çektik. Vatan caddesine vardığımızda polis ve jandarma kordonuna rastladık. Daha sonra, ellerinde tencere kapaklarını vuran biz kadınlar önde, alana doğru yürüyüşe geçtik. Radyonun yayınlarından anladığım kadarıyla disiplinli bir şekilde davranmamız gerekiyordu. Ben ve kadın arkadaşlarım herkesin katıldığı sloganları attık."

"Miting alanının çevresi, inanılmaz sayıda resmi polisle sarılmıştı. Mitinge biraz da tedirgin olarak gelen örgütsüz gruplar arasında, alkışlar aracılığıyla görünmez bir bağ kurulmuştu. Slogan atmada tedirginlik sürerken, duygular ve tepkiler temposu gittikçe artan alkışlarla ifade ediliyordu. Daha sonra sloganlar sıklaştı. En geniş kitlenin desteği 'Zındanlar boşalsın, genel af' sloganında odaklaşmıştı."

"Arkadaşlarla birlikte, daha saat 12 olmadan yolaçıktık. Kaldığımız yurdun önünde dolaştırılan Doğramacı'nın kuklasının yarattığı coşku, alanda öteki arkadaşlarla buluşunca daha da arttı. Öteki sloganların yanısıra 'Yurtlarda baskılara son', 'YÖK'e hayır' diye bağırdık."

"Tencere sesleri, sloganlar arasında fotoğraflarımızı çeken sivil polisi çok geç farkettik. 50 kişi etrafını sarınca filmini çıkarıp atmak zorunda kaldı. Ama uzaktan teleobjektiflerle çekilmesine mani olamadık."

"Daha fabrikadan sözleşmiştik. Aksaray'da buluşup topluca alana geldik. Önceden konuşmuştuk; topluca duracağız, hep birlikte aynı sloganları haykıracağız demiştik. En fazla 'İşçiler birleşin', 'DİSK'e özgürlük' diye bağırdık."

"İşyeri temsilcimizin geleceğini öğrenince, mitinge ben de katılmaya karar verdim. Bu benim katıldığım ilk miting oldu. Ne güzelmiş birlik olmak, omuz omuza olmak. 'Birlikte kuvvet doğar' sözünü şimdi daha iyi anlıyorum."

"Sol Birliğin dışındaki bazı sol gruplardan arkadaşlar, yığınları birleştiren değil, dağıtan sloganlar attılar. Sanki mitinge katılanlara, kendilerinin bitmediğini değil de, 12 Eylül öncesinin yanlış anlayışlarının bitmediğini ispatlamak istiyorlardı. Bu da kimi zaman çok geniş bir kitlenin yalnızca izleyici olarak kalmasını getirdi."

"Bizim mahalleden pek çok arkadaşıma, miting alanında dolaşırken rastladım. Halbuki daha önceleri konuşmalarımızda miting sık sık sözkonusu olmuş, ama kimse mitinge geleceğini söylememişti. Demek ki karşılıklı güven için daha çok çalışmak lazım."

"Miting iyi olmuştu, ama daha iyisi nasıl olurdu? Bence en büyük eksiklik, sol güçler arasında yeterli bir diyalog ve koordinasyonun henüz kurulmamış olmasıydı."

"Dağılırken, baskılara karşın alana gelmiş olan herkes, bu mitingin diktatörlüğün suratında bir şamar olduğunu hissediyordu. Bu miting bir şamar oldu, şimdi kenetlenip diktatörlüğe karşı bir yumruk olalım."

Faşizme son verecek gücü yaratmak için

Başı sayfa 1'de

tutarlı bir demokrasi anlayışına ve açık antiemperyalist, kararlı barış yanlısı bir içeriğe sahip olan Demokratik Güçbirliği Platformu, Türkiye'nin içine itildiği ekonomik, sosyal, politik bunalımlardan kurtuluş yolunun açılabilmesi için nelerin zorunlu olduğunu şöyle saptıyor: Demokrasinin başta emekçilerin hak ve özgürlükleri olmak üzere bütün kurum ve kurallarıyla gerçekleştirilmesi, Kürt halkı üzerindeki ulusal baskı ve teröre son verilmesi; 24 Ocak politikasına son verilip, işsizliğe karşı önlemler alacak, halkın ekonomik, sosyal, kültürel yaşam düzeyini yükseltmeyi, ulusal gelirin emekçiler yararına daha adaletli dağılımını amaçlayacak bir ekonomik ve sosyal politika uygulaması, Türkiye'nin emperyalizmin saldırgan politikasına araç olmaktan kurtarılması, onun bölge ve dünya barışının korunmasına katkıda bulunacak barışçı bir dış politika izlemesi. Bu görüşler daha geniş sol güçlerin, sol çevre ve kişilerin yaklaşımlarıyla da uyum içindedir. Ve yığınların ileri kesimlerinin aktif desteğine sahiptir.

Sol Birlik'in demokrasi anlayışı parlamento dışındaki yasal muhalefetin demokrasi platformu ile belli somut ortak noktalara sahiptir.

Hiç kimsenin tek başına kendi platformunu gerçekleştirme olanağına sahip olmadığı, ama halkımızın ve ülkemizin demokrasiye ivedilikle ihtiyacı olduğu gerçeğinden yola çıkan TKP, demokrasinin bütün tutarlı yandaşlarının, önümüzdeki dönemde sözkonusu iki platformun birbirine yaklaşması için her çabayı göstermesi gerektiği görüşündedir. Bu, ülkemizin geleceği açısından belirleyici bir önem taşıyacaktır.

Çünkü böylesi bir yakınlaşma, emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin demokrasi güçlerini bölmeyi, onları birbirine düşürmeyi, kimisini uysallaştırmayı ya da yıldırmayı, kimisini yalıtlamayı ya da kışkırtmayı amaçlayan çok yönlü çabalarının boşa çıkarılmasında belirleyici bir işlev görecektir.

Çünkü böylesi bir yakınlaşma, ikinci olarak halk yığınlarının eylemini teşvik edecek, halkın eylem içinde birleşmesine temel olacaktır. Bugün yığın örgütleri ve bütün genel-demokratik hareketler üzerinde her biri ayrı ayrı etkide bulunan diktatörlük karşıtı güçlerin ortak bir platformda buluşmaları, yığın örgütlerinin kullanılmayan potansiyellerini harekete geçirebilecek ve örgütlü yığınların demokrasi için savaşımlarını eşi görülmedik ölçüde yükseltmeleri sonucunu getirecektir.

Üçüncüsü, böylesi bir yakınlaşma demokrasi hareketinin, emperyalizmin askersel-politik ve ekonomik baskı ve dayatmalarına karşı koyabilecek, bunları geri püskürtebilecek bir sağlamlığa ulaşmasına temel olacaktır. Yalnızca IMF ve OECD'nin Türkiye'den en son istediklerine, F-16 savaş uçakları projesi çevresindeki son gelişmelere bakılması bile böylesi bir sağlamlığa ulaşmanın ne denli zorunlu ve yaşamsal olduğunun görülmesi için yeterlidir.

Ülkemizin diktatörlükten kurtulup demokrasiye kavuştuktan sonra, şimdi Arjantin ve Brezilya'da olduğu gibi yeniden IMF'nin pençesine düşmesini önlemek isteyen herkes, bugünden, bütün demokrasi güçlerinin antiemperyalist içerik taşıyan bir ortak platform çevresinde birleşmesi için her çabayı göstermek zorundadır.

Sözkonusu iki platformu birbirine yaklaştırmanın yolu, ikisi arasında mevcut, oluşmuş ortak noktalardaki her çıkışı desteklemek, geniş yığınlara maletmek, bir yandan da bu ortak noktaların sayısını artırmak için çaba göstermektir.

Bugün çok çeşitli çevreler demokrasinin halkın ve yığın örgütlerinin katıldığı bir rejim olduğu saptamasında birleşiyorlar. Bizce halkın ve yığın örgütlerinin gerçekten katılacağı bir demokrasi, ancak onların bugün demokrasi savaşımına bütün olanaklarıyla katılmalarıyla gerçekleşebilir. Böyle bir katılımı desteklemek, buna yardımcı olmak bizce demokrasiye katılım üzerinde yapılan açıklamaların içtenliğinin göstergesi olacaktır. Geniş halk yığınlarının iş, ekmek, özgürlük için en küçük de olsa her eylemini rejime karşı savunmak, genişletmek ve yaygınlaştırmak için, demokrasinin tutarlı yandaşlarınca gösterilecek her çaba birlik hedefini yaşama geçirmeye büyük bir katkı olacaktır.

Yalnız bütün sol güçlerin değil, yasal muhalefetin sıralarında yer alan bütün tutarlı demokratların da en önemli görevi, bizce bugün bu yaklaşmayı sağlamaktır. Bu en önemli görevdir. Çünkü faşizme son verecek gücü ancak böyle oluşturabiliriz.

Faşizme son verildikten sonra kurulacak demokrasinin hangi derinlikte gerçekleşeceği açıktır ki, o zamanki güçler ilişkisine bağlı olacaktır. Ama şimdiden bilinmesi gerekir ki, demokrasinin tutarlı yandaşları bugün bütün demokrasi güçlerinin birliği için ve halkın demokrasi savaşımına katılması için ne denli aktif çaba harcarlarsa, yarınki güçler oranı da, ancak o denli derin bir demokrasiyi gerçekleştirmeye elverişli olacaktır.

RÜŞVET OLAYININ PERDE ARKASINDA CUNTA ÜYESİ...

Başı sayfa 1'de

duktan sonra, ordudaki inşaatlarda Kalebodur seramikleri yaygın olarak kullanılmaya başlanır.

"Offset"in cilasını kazıyınca...

Bu arada 4 milyar 200 milyon dolar tutarında 160 savaş uçağı için cuntayla Pentagon ve Amerikan silah tekelleri arasında görüşmeler başlar. Bu görüşmeleri Türk tarafı adına yürütüp yönlendiren Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Tahsin Şahinkaya'dır. Sonunda General Dynamics'in yaptığı F-16 uçaklarında karar kılınır. Proje, Türkiye kamuoyuna "ulusal savunma sanayiinin temeli" diye tanıtılır. Uçakların motoru Eskişehir'de, montajı ise Mürted'de yapılacak, uçak bedellerinin üçte bire yakın bölümü "offset" anlaşması içinde yer alacaktır.

Ingilizce "Offset" sözcüğü giderme, karşılama anlamına geliyor. Yani uçakların bedelinin 1 milyar 270 milyon dolarlık bölümü, General Dynamics'in stratejik madenlerimizi, tarım ürünlerimizi pazarlamasıyla karşılanacak.

Ama ne tuhaf bir raslantı değil mi? Amerikan silah tekelinin ürünlerini alıp pazarlayacağı şirketlerin çoğu, Şahinkaya'nın karısı aracılığıyla ortak olduğu şirketler... Ve aynı şirketlere General Dynamics'in de ortak edildiğini görüyorsunuz.

Örneğin, General Dynamics, Federal Alman kimya ve ilaç firması Höchst'ü denetimi altında tutmaktadır. Höchst firması, F-16'ların offset ödemesi için bir paravan şirket kurmuş ve 1981'den beri yürüttüğü temaslar sonucu Işkur'dan % 35 hisse almıştır. Şahinkaya'nın karısı ise, Işkur'un 16 kurucu ortağından biridir.

Işkur, 18 Kasım 1983 günü 3 milyar 434 milyon lira borçlu olduğu Denizcilik Bankası'na 5 milyar 300 milyon liraya satılmıştır. Ancak kısa bir süre sonra aynı tesisler, borçlarından arındırılıp yeniden Recep Gençer'in sahip olduğu Bagfaşa devredilmiştir. Böylece Denizcilik Bankası'nın kaynakları Bagfaş'a peşkeş çekilmiş, bu konudaki soruşturma örtbas edilmiştir.

Öteyandan General Dynamics, kendine bağlı Phelps Dodge firması aracılığıyla Rize Çayeli'ndeki bakır, çinko ve kükürt tesislerine % 49 hisseyle ortak edilmiştir. Gama şirketi ise aynı tesislerde % 6 hisseye sahiptir. Gama'nın % 2 hissesi ise Şahinkaya'lara aittir. Bu işletmenin başlangıç kapasitesinde cari fiyatlarla Şahinkaya'nın kârı şimdilik yılda 200 milyon liradır. Çayeli nere, Bandırma nere diyeceksiniz. Burada dikkat çeken bir nokta, Bandırma'da Işkur'un işlediği kükürtün, Çayeli tesislerinden gelmesidir. Şahinkaya her iki tesisin de ortağıdır.

Bunlara ek olarak General Dynamics'in, kendine bağlı Wohle Metalgesellschaft firması aracılığıyla Kalebodur'a yatırım yapması, Kalebodur seramiklerini ihracı öngörülmüştür.

29 Ekim 1984 günü F-16 montaj tesislerinin Mürted'deki temel atma töreninde Konsey üyesi Şahinkaya, "bu uçakların yapımıyla özel sektörümüz ve milletlerarası ekonomi canlanacaktır." diyordu. Şimdi bütün bunları gördükten sonra neyin, kimlerin canlanıp palazlanacağı daha açık ortaya çıkmıyor mu?

Her bakımdan bağımlılığın artması

Evren ise, 22 Mayıs günü Ege Üniversitesi'nde, 25 Haziran 1985 günü de Eskişehir'de F-16 motor fabrikasının temel atma töreninde, TKP'yi, F-16 projesine karşı çıkmakla, komutanlara "iftira etmekle" suçladı. Evren, "bu tesisle artık başkalarına muhtaç olmayacağız, yabancıların teknolojik baskısından kurtulacağız, kendi harp sanayimizi kendimiz geliştireceğiz" dedi.

Bu projeyle ülkemizin yabancıların, daha doğru bir deyişle Amerikan emperyalizminin teknolojik baskısından kurtulacağı kaba bir aldatmacadır. Tam tersine, F-16 projesiyle Amerikan emperyalizmine politik, askeri, ekonomik, teknolojik bağımlılık daha da artıyor.

Pentagon ve Amerikan silah tüccarları, bu projeyle oltanın ucuna yemi takıyorlar. Eskişehir'de uçağın bir parçasının üretimine Amerikan General Electric firması başlayacak. Gerek finansman, gerekse uçağın öteki parçaları için en az on yıl Amerika'nın eline bakılacak. Eskişehir'de motor yapımı için, Mürted'de montaj için geniş kaynaklar ayrılacak. Ve projenin uygulanmasına bir kez başlandı mı, artık karşı taraf ne kadar yeni koşul dayatırsa ister istemez kabul etmek zorunda kalacaksın.

Tanınmış iktisatçılarımızdan Arslan Başer Kafaoğlu, 1982 yılında yayınlanan dünya silah ticaretiyle ilgili kitabında şöyle diyor: "Bir ülkeye silahın parçalarını satmak, silahın tamamını satmaktan kârlı olabilir. Politik ve askeri yönden ise, bağımlılık ilişkisi ortadan kalkmaz, aksine artar. Northrop firması yetkililerine göre, bir silahın bütün teknolojisine uyma, ortalama 6 ile 10 yıl gerektirir. Bu kadar sürede ise, teknoloji değişeceği için, en basit silahta bile bağımlılık sürer gider."

Dahası, bu tür "ortak yapım"lara giren ülkelerin ekonomik yaşamları askeri raylara oturmakta, militarizm daha da tırmanmakta, sözkonusu ülkeler Amerikan askeri-ekonomik potansiyelinin dış uzantıları durumuna gelmektedir. Bu tür bir "ortak proje"yle →

DİKTATÖRLÜĞÜN SALDIRILARI...

Başı sayfa 1'de

tamasına ışık tutan somut gelişmeler olarak kaydedilmelidir.

Ne ki diktatörlük de boş durmuyor. Hem baskı ve zorbalık önlemlerini pekiştiriyor, hem de elindeki manevra olanaklarını sonuna kadar değerlendiriyor.

Yeni polis yasasının meclisten geçirilmesinden sonra, Emniyet Genel Müdürü 10 kişilik bir heyetle, aldığı yetkileri nasıl amansızca kullanabileceğini öğrenmek üzere ABD'ye gitti. Yeni idam cezaları kesiliyor. Bakanlar kurulu, 13 ilde "milis" teşkilatı adı altında silahlı terör çetelerinin kurulmasını "yasal" kılan kararı sesiz sedasız onaylarken, askeri birliklerin giriştiği operasyonlarda son dönem içinde 30'a yakın Kürt yurttaşı katledildi.

Meclisin tatilde olup olmamasının pek birşey ifade etmediği diktatörlük Türkiyesinde, şimdi parlamento içi partilerin yeni çehrelere bürünmesiyle, ölmüş at kırbaçlanmak istenmektedir. Tekelci basında, yenilenen yönetimiyle HP'den artık "ciddi bir muhalefet" yürütmesi beklendiği söyleniyor. Böylece halkın meclisten ve buradaki partilerden kestiği umudun tazelenmesi amaçlanıyor. Yine MDP'de, "asker gidecek, sivil gelecek" denerek, son bir ümit aynı malı yeni ambalajla yutturabilir miyiz denemesine girişiliyor.

Rejim böylece artan tepkiyi kendi çizdiği sınırlar içinde tutmayı umarken, karşıtlarını dağıtma çabalarına da ara vermiyor. F-16 projesinden cuntacı generallerin de para yediklerinin ortaya çıktığı bir dönemde, Amerikan elçilik temsilcilerinin salonu dolduran 10 bin kişi tarafından yuhalandığı RP genel kuruluyla hemen aynı günlerde işbirlikçi oligarşinin kalemlerinde yeniden "irtica hortluyor" sözleri belirdi. Bunun asker ve sivil yurtsever kesimlerin laikliğe bağlılığını çarpıtma, muhalefeti birbirine düşürerek cuntacıları ve ABD emperyalizmini aradan sıyırma amacına yönelik olduğu açıktır. SODEP'in Istanbul mitinginde, tabanda birleşen solun, yığınların gücünün ve potansiyelinin işbirlikçi oligarşide yarattığı korku da, benzer başka gelişmelerin nedenini oluşturmaktadır. Diktatörlük son olarak miting düzenleme komitesinden SODEP Genel Sekreter Yardımcısı Nail Gürman'ı da gözaltına alarak, yeni mitingler düzemleme niyetinde olanlara sopanın ucunu göstermeye kalkıştı. Yine, bu mitingden hemen sonra tekelci basında beliren "Sol toz duman", "Acaba birleşebilirler mi?" türünden başlıklarla da, alanda biraraya gelen sol görüşlü yurttaşların tazeledikleri kendine güven duygusu dağıtılmak isteniyor. SODEP Genel Başkan Yardımcısı M. Saraç hakkında, bir konuşmasında Milli Güvenlik Konseyi'nin geçmiş uygulamalarını eleştirdiği gerekçesiyle, sıkıyönetim mahkemesinde dava açılması ve bunun SODEP'in kapatılmasına kadar gidebileceğinin belirtilmesi de, diktatörlüğün kılıcını hiç de aşağı indirmediğini gösteriyor.

Diktatörlük karşısındakilerin elini kolunu bağlama, güçlenmesine fırsat tanımadan etkisizleştirme girişimlerine bir başka örnek de hükümetin 31 Temmuz'da Samsun'da bir toplantı düzenleyen Türk-Iş'e yöneltti yeni saldırıdır. Kendisi boğazına kadar yolsuzlukların içine batmış olan hükümet, Türk-Iş yönetimini mali hesaplarda "usulsüz"lük yapmakla suçladı. Elbette kimse, hükümetin amacının Türk-Iş yönetiminin "usulsüzlüklerini" ortaya çıkarmak olduğunu söyleyemez. Bu saldırıyla hükümet, kendini haklı gösterip, gerici yasalara dayanarak sendikaların tüm faaliyetini denetlemenin yolunu açmak istiyor. Ve bu saldırıyla asıl, işçilerin sendikalardan soğutulması amaçlanıyor. Hükümetin, patronların istediği, işçilerin sendikalarına sahiplenmemeleri, aktif eylem diyen sendikacıları da yanlız bırakarak örgütlerini terk etmeleridir. Böylece sınıf bilinçli işçilerin, devletin sendikaların iç işlerine müdahelesine karşı çıkarak, sendikalarda tabanın söz ve kararının geçerli kılınması yolunda yürüttükleri mücadele de zayıflatılmak istenmektedir.

Gelişmeler gösteriyor ki, Evren ve Özal diktatörlüğü, ipleri elinden kaçırmış olmaktan uzaktır. Tek tek yakaladığı karşıtlarını geriletme, yığınları oyalama olanaklarını tüketmemiştir. Kendiliğinden de tüketemeyecektir. TKP öteden beri, diktatörlüğün ve yasaklarının zamanla kendiliğinden ortadan kalkacağına ilişkin yanılgılara karşı yığınları uyardı. Diktatörlüğün saldırıları ancak TKP'nin yaptığı gibi, herkesin, saldırıya uğrayanın yanında yer almasıyla, saldırının nedenlerini halka açıklamasıyla geri püskürtülebilir. Diktatörlüğün yasakları ancak, tüm demokrasi güçlerinin birlikte bu yasakları tanımamasıyla kırılabilir, etkisizleştirilebilir.

ülkemiz Amerikan askersel-sanayi kompleksine doğrudan bağlanacaktır. Bu aynı zamanda ABD'nin ülkemizi bölgesel gerici pakt ve bloklara itmesine de zemin hazırlayacaktır. Ekonomik açıdan ise, "offset" denilen karşılık anlaşmayla ülkemizin kobalt, bor, krom, alüminyum, çinko, bakır gibi stratejik madenleri ve tarım ürünleri doğrudan ABD'nin denetim ve talanına açılmış olacaktır. Ayrıca projenin uygulaması sırasında bir anlaşmazlık durumunda ise, hakem diye yine ABD'nin başını çektiği emperyalist merkezlere başvurmaktan başka seçenek tanınmamaktadır.

Kısacası, neresinden bakılırsa bakılsın, bu anlaşmayla ulusal egemenlik yalnız bugün için değil, gelecek en az on yıl için de ABD emperyalizminin ipoteği altına sokulmaktadır.

Hem vatanı toptan ipotek altına sokuyorlar, rüşvetle, yolsuzlukla kasalarını dolduruyorlar, hem de bütün bunları "ulusal savunma sanayimizi kuruyoruz" diye tanıtmaya yelteniyorlar.

F-16 yağmasının içyüzü açığa çıkmıştır. Rüşvet olayının perde arkasında cunta üyesi Tahsin Şahinkaya, cuntacı generaller vardır.

● Mehmet ERGÜL

EKONOMİ VE DEMOKRASİ

Başı sayfa 4'de

pısıyla beslenen, kendine güvenli paralar için sözkonusu olabilir. Hergün başaşağı giden, uluslararası emperyalist kuruluşların kararları ile değeri bir günde alt üst olan değişen paralar konvertibıl ilan edilirse bunun anlamı ne olur? Birincisi, parasını kovertibıl ilan eden kendi kendine gelin güvey olur. Ikincisi, ülke içinde uluslararası planda değerli olan paranın hükmünü yürüten (doların) bir kılıfına dönüşür. Her şey dolarla alınıp satılmaya başlanır. "Uluslararası piyasada geçerli para olacak" diye yola çıkanlar ya da böyle bir demagojiye sarılanlar Türk Lirasının Türkiye'de de geçmez olduğunu görüverirler.

Peki bütün bu sahtekarlıklar niye?

Emperyalist merkezlerin ülkemiz ekonomisi için hazırladıkları kötü gelecek yakınlaşıyor. Bu gelecek ekonominin emperyalist merkezlerinin istekleri, çıkarları doğrultusunda yeniden düzene sokulmasıdır. Ülke ekonomisinin emperyalizmin bir parçası haline getirilmesidir. Oyle bir hale gelmelidir ki, ekonomi, hem bir pazar olarak hem bir araç olarak emperyalist merkezlerin elinde olsun, ne parası para, ne sanayisi sanayiye benzesin. Sanayisi güdük, bağımlı bir tarım ülkesi olarak kalsın, üstelik de bu tarım çokuluslu tekellere alabildiğine açılsın. Bu mekanizmaları emperyalizme tümüyle entegre edilmiş ekonomi, kuşkusuz emperyalistlerin politik askersel planlarının da hiç baş kaldırmaz "ortağının", "müttefikinin" mükemmel bir örneğinin de yaratılması demektir.

Bu süreç ekonominin üretim ve tüketim yapısının uluslararası piyasalardaki yerinin, perspektiflerinin, yeniden üretim sürecinin, emperyalist ülkelere bağımlılık yöntemlerinin köklü olarak emperyalistler ve işbirlikçi oligarşi yararına yeniden düzenlemesi sürecidir.

Bu süreç TKP'nin "emperyalizm giderek artan ölçüde bir iç faktöre dönüşmüştür" saptamasının somutlanması, kanıtlanmasıdır.

SOSYAL EKONOMİK...

Başı 3'de

aşma gibi konularda köklü ve zengin geleneklere sahip olduğunu belirtti.

Bütün bunlar, Partinin çalışmasında da köklü değişimleri gerektiriyor. Gorbaçov yoldaş, Partinin her alandaki etkinliğini artırmak gerektiğini vurguladığı danışma toplantısında, öndeki görevlerin komünistlere çok büyük bir sorumluluk yüklediğini söyledi. "Bugün Parti ve tüm kadrolar sınavı kazanmak zorundadır." dedi.

Bilimsel-teknik ilerleme sürecinde partinin etkinliğinin artırılması. Sosyal-ekonomik sorunlara büyük bir dikkat gösterilmesi. Denetimin yetkinleştirilmesi. Yaratıcı bir çalışma ortamının sağlanması. Işçilerin, kollektifçi köylülerin, aydınların girişimlerinin, beceri ve yeteneklerinin özendirilmesi. Yığınlara, sosyal-ekonomik gelişmeyi hızlandırma stratejisinin özünü kavramada yardım edilmesi. Titizliğin, özeleştirinin ve yapıcı yaklaşımların teşvik edilmesi. Belirleyici alanlardaki parti örgütlerinin daha da güçlendirilmesi. Bütün bunlar için gerekli ideolojik-politik çalışmanın örgütlenmesi. En büyük verimi sağlamada geride kalan alanlara kadro aktarımı. Kadroların eğitiminin ve yeniden eğitiminin daha da iyileştirilmesi. Yığınların yaratıcı faaliyetlerinin bütün yönleriyle örgütlenip yönlendirilmesi. Yığın bağlarının daha da pekiştirilmesi. Yığınların sosyal-ekonomik gelişmeyi hızlandırma stratejisini hayata geçirmesini örgütleyip yönlendirme. Bütün bunlar, gerçekten de büyük bir sorumluluk, enerji ve özveri gerektiriyor.

Nisan Plenumu'nda Gorbaçov yoldaş, böylesi bir sürecin örgütlenmesinde çalışan komünistlerin hangi özellikleri taşımaları gerektiğini şu sözlerle ortaya koymuştu: "Günün başlıca sloganları... yaratıcı faaliyet, söz ile eylemin birliği, girişimcilik ve sorumluluk, kendine ve yoldaşlarına karşı titizliktir. Komünistler, herkese örnek olmalıdır. Her Parti üyesinin kamu görevine karşı tutumundaki, Parti kararlarının yerie getirmedeki, Parti üyeliğinin dürüst ve tertemiz kişiliğindeki sorumluluğunu artırmak gerekiyor. Bir komünist, yaptıklarıyla değerlendirilir. Bunlar dışında başka hiçbir ölçüt yoktur ve olamaz."

Şimdi Sovyetler Birliği'nde tüm emek kollektiflerinde, işletme ve fabrikalarda, kolhoz ve sovhozlarda, araştırma enstitülerinde ve inşaat bürolarında 27. Kongre, bu temelde hazırlanıyor. Bu çalışmadaki başarı ne kadar büyük olursa, Sovyet ülkesi o kadar gelişip güçlenecektir. SSCB'nin dünya barışına ve insanlığın ilerlemesine katkısı da bir o kadar daha artacaktır. Sovyet halkının SBKP'nin politikasına verdiği desteğin, ilerici dünya kamuoyunun coşkusunun temelini de işte bu oluşturuyor.

Diktatörlüğün Özal hükümetinin misyonu işte budur! Beş yıldan bu yana adım adım geliştirilen adım adım uygulanan plan işte budur.

Bu tehlikeli adımları durdurmanın, çöküşe ülke ekonomisinin emperyalizmin ekonomik faaliyetinin bir parçası haline gelmesine engel olmanın yolu, ekonomik politikanın yürütücülerini ve süngülü bekçilerini iktidardan uzaklaştırmak, demokratik bir Türkiye kurmaktır. Ama Türkiye'nin uyanık güçleri, ilericiler, demokratlar emperyalizme entegrasyon planlarını, diktatörlüğün attığı adımları boşa çıkarmak, yaptığı tahribatı onarmak için demokratik Türkiye'nin ekonomisini ekonomi-politikasını şimdiden düşünmek zorundadırlar. Ekonominin sorunları ve emperyalistlerin, işbirlikçilerinin kara planları iyice bilinmeden, açığa çıkarılmadan, önü açık bir ekonomik kurtuluş planı çizilemez, yürütülemez. Demokrasi isteyen herkes demokrasiyi yokedenlerin emperyalistler ve onların işbirlikçileri olduğu gerçeğini, uygulanan ekonomik-politikaların gerçekçi alternatiflerinin bu iki düşmanı hedef almadan oluşturulamayacağını iyi bilmek zorundadır.

Ekonomik, politik bağımsızlık hedefini gözden uzak tutan bir demokrasi, kısa sürede tökezlemeye, tuzağa düşmeye mahkumdur.

ATILIM *15 Günlük Gazete. Herausgeber: Ermis Verlag. Druck/Baskı: Offsetdruckerei B. Ronnes-4190 Kleve. İsteme Adresi: Postfach 10 10 16, 4300 Essen 1. Ödeme: Ermis Verlag, Stadtsparkasse Essen, BLZ 360 501 05, Konto Nr. 712 703. Fiyatı 1.-DM. Abone: 1 yıllık 48.-DM*

GERÇEK İŞÇİ ÖNDERİ KEMAL TÜRKLER

"Kara haber tez ulaşır" derler. 22 Temmuz 1980 günü sabahı, "bugün acaba kim?" sorusuyla tezgah başına geçmiş binlerce işçi kara haberi duyduklarında, makinaların gürültüsü yerini önce derin bir sessizliğe, sonra da öfke ve kinin patlamasına terketti: Kemal Türkler öldürüldü... Evet, 11 yıl süreyle Genel Başkanlığını yaptığı DISK'in kurucusu, Maden-Iş sendikasının 26 yıllık Genel Başkanı Kemal Türkler, 22 Temmuz 1980 günü sabahı, evinden çıkıp otomobile bindiği sırada MHP'li terörістlerin kurşunlarıyla can vermişti.

Işçi sınıfı, bu büyük sendikal önderinin katledilmesine genel direnişle yanıt verdi. 22 Temmuz günü öğle saatlerinde başlayan ve 25 Temmuz günü akşamına dek süren genel direniş, 800 bini DISK'li, Türk-Iş'li ve bağımsız sendikalardan, 1 milyonu aşkın işçi ve emekçinin katıldığı, Türkiye tarihinin en büyük, yığınsal antifaşist protesto eylemi oldu.

Kemal Türkler neden öldürüldü? Katillerin ve onların arkasındaki işbirlikçi burjuvazinin en gerici kesimlerinin amacı neydi? Bu soruları yanıtlamak için önce Kemal Türkler'in yaşamını, kişiliğini, savaşımını hatırlayım.

1926 yılında Denizli'de bir köy emekçisinin çocuğu olarak doğan Kemal Türkler'in fabrika yaşamı 1947 yılında, Istanbul'da Emayetaş'ta başladı. 1953 yılında sendikal savaşıma katılan Kemal Türkler, 1954 yılında Maden-Iş Sendikası Genel Başkanlığına seçildi ve ölene dek bu görevi sürdürdü. 1967 yılında ise DISK'in kuruluşuna öncülük etti. Kemal Türkler'den geriye miras olarak, sendikal harekete ve genç kuşak sendikacılara onurlu, örnek alınacak, zengin deneylerle ve mücadeleyle dolu bir yaşam kaldı.

İşçi sınıfına güven

Kemal Türkler, işçi sınıfına ikircimsiz güven duyan, işçi olmanın büyük bir onur olduğuna inanan, kendi gücünün ve birliğinin bilincine vardığında işçi sınıfının her türlü baskı ve zorbalığın üstesinden geleceğini bilen bir sendika lideriydi. Sömürü ve baskıdan nefret eder, işçileri horlayan, ezen, alçaltan zihniyete karşı çıkarken toplumdaki en yüce değerleri yaratan sınıfın büyük bir gücü elinde tuttuğunu sürekli, "üretim işçi sınıfımızın ellerindedir" sözleriyle hatırlatırdı.

Kemal Türkler'in işçi sınıfına güveni, işçiye, işçi olma onurunu kazandıran tutumu boş bir güven değildi. O, işçilerin toplumsal ve politik yaşamda söz sahibi olmalarını, ülkenin tüm sorunları hakkında görüş ve düşüncelerini açıklamalarının, sadece kendi çıkarları için değil, bütün öteki emekçi sınıf katmanların çıkarlarını savunmalarının ve bu doğrultuda eylem yürütmelerinin zorunluluğuna işaret ediyordu. 1961 Saraçhane mitinginin gerçekleşmesinde, 60'lı yıllarda büyüyen grev hareketlerinde, Kavel, Gamak, Singer, Sungurlar, Derby vb. grevlerinde, 15-16 Haziran 1970 büyük işçi direnişinde, 16 Eylül 1976 DGM'lere karşı genel direnişte, yığınsal 1 Mayıs kutlamalarında O'nun bu anlayışının belirleyici katkısı ve rolü vardır.

27 yıllık sendikacılık yaşamı, işçi sınıfının çıkarları için, uzlaşmaz, kararlı bir mücadele yürüten kişiliğinin kanıtıdır. Egemen gerici güçler ne zaman işçi sınıfına karşı saldırıya geçseler, karşılarında Kemal Türkler'in önderliğindeki işçileri buldular. Baskılara ve saldırılara karşı çıktığı, demokratik hak ve özgürlükleri ödünsüz savunduğu için birçok kez tutuklandı! 1966 Paşabahçe grevinde, 16 Eylül 1976' da ve en son olarak da 1979 yılı Aralığında!.. Ancak her seferinde de, işçi ve emekçiler kendisine sahip çıktılar; onların güçlü protestosu sonucu serbest bırakıldı. Son tutuklanmasında Banksen Genel Başkanı Metin Denizmen'e söylediği, "işçi sınıfına hizmet etmek onurların en büyüğüdür. Artık ölene dek bu demir parmaklıkların ardında kalsam ne gam" sözleri O'nun boyun eğmezliğinin ifadesidir. DISK' in toplumsal yaşamımızda kazandığı büyük rol herşeyden çok Kemal Türkler'in önderliğiyle bağlıdır. Baskılarla, tutuklamalarla susmayan, yılmayan, DISK'in her geçen gün daha da güçlenmesine hizmet eden Kemal Türkler'e karşı, işbirlikçi tekellerin azılı örgütü MESS patronları ve tekellerin sözcüsü kimi gazeteler, en aşağılık yalanlarla kampanyalar yürüttüler. O'nu karalamaya, işçilerin gözünde küçük düşürmeye çalıştılar. Burada da yalanlar ve iğrenç iftiralar, işçi sınıfının güçlü protesto duvarına çarptı, boşa çıktı. Işbirlikçi tekelci burjuvazinin önünde bir yol kalıyordu, o da gerici amaçlarını geliştirmede en önemli engellerden birini oluşturan bu yiğit sendika önderini ortadan kaldırmak... Bu kanlı plan, faşist MHP'li teröristler eliyle ve Alpaslan Türkeş'in emriyle, 22 Temmuz 1980 sabahı Merter'de uygulandı. Emperyalizm ve işbirlikçi tekellerle, cuntacı generaller, bu kanlı yoldan 12 Eylül 1980 darbesine yürüdüler. Bu darbe işçi sınıfına kan, ter ve gözyaşından, haklarının bir bir ellerinden geri alınmasından, sendikalarının kapatılmasından ya da baskı altına alınmasından, ekmeğin küçülmesinden, horlanmalarından, sömürünün, ezginin artmasından başka bir sonuç getirmedi. Kemal Türkler'in kavga arkadaşlarını idam istemiyle yargılayanlar, onun katillerini serbest bıraktılar.

İşçi sınıfının birliği

Kemal Türkler'in sendikal harekette ısrarla savunduğu temel ilkeler bugün diktatörlüğe karşı sendikal savaşımda büyük önem taşımaktadır. Bunlardan ilki sendikal hareketin birliğidir. 1976 1 Mayısı'nda, "Gün birlik günüdür, ortak savaşım günüdür. Faşistler ve şovenistler baskılar aynı merkezden, emperyalizmden ve yerli işbirlikçilerinden kaynaklanıyor. Bunlara karşı her türlü ayrılık ve ayırımları bir yana bırakarak, işçi ve emekçiler olarak birleşmemiz gerekiyor. Ülkemizi zindana çevirmek isteyenlere karşıkoymamızın başka bir yolu yoktur" diye sesleniyordu. Bu sorumlulukla hareket ettiği için 1977 yılı Temmuz ayında, Türk-Iş'in o zamanki Genel Başkanı Halil Tunç'a gönderdiği telgrafta, faşist baskı ve teröre karşı temel hak ve özgürlükleri savunmak amacıyla iki konfederasyonun eylem birliği yapmasını öneriyordu.

Kemal Türkler'i gerçek bir işçi önderi yapan, işçilerin güvenini kazanmasını sağlayan en önemli ikinci ilke de, sendikal yapının demokratikleştirilmesi, yani sendikalarda tabanın söz ve karar sahibi olmasının sağlanmasıydı. 15-16 Haziran genel direnişine başlarken de, 16 Eylül DGM direnişinde de bu ilkeyi yaşama geçirmek için çalıştığı, tabanın onayı ve desteğiyle girilen bu direnişlerden başarıyla çıkıldığı ise biliniyor.

Kemal Türkler sendikaların her zaman politik savaşıma katılması, sendikaların politik gelişmelere işçilerin çıkarları açısından müdahale etmesi gerektiğini savundu. Sendikaları, "politikaya karışmama" sözlerinin ardına gizlenerek egemen güçlerin politik çıkarlarına araç etme çabalarına karşı durdu. Işçi sınıfına, çıkarlarını savunanlarla dostluk, düşmanlıklarıyla da uzlaşmazlık ruhunu verdi.

Bugün sendikal hareket Evren-Özal ikilisinin çok yönlü saldırısı altında. 12 Eylül öncesi zorlu savaşlarla, sert direnişlerle kazanılan haklar, bir bir süngü zoruyla geri alındı. Sendikal hareketin önünde, kaybedilen hakları almak için birleşmek ve demokrasi için savaşmak görevi duruyor. Eski DISK üyesi, Türk-Iş üyesi, bağımsız sendikalara üye işçiler bu amaç için çalışıyorlar. Bu amaca ulaşmak, aynı zamanda Kemal Türkler'in yere düşürmediği ve yeni kuşaklara teslim ettiği savaşım bayrağını yükseltmek anlamını da taşıyor. Türkiye işçi sınıfı, bu büyük evladının anısını, faşist diktatörlüğe karşı savaşta, O'nun gerçekleşmesi için canını verdiği ilkeleri, zengin savaş deneyimini yaşatarak yüceltiyor.